

En helt normalt fungerende mor som har mistet retten til sit barn.

Jeg tror ikke jeg kan mere.....jeg har ikke lyst til noget.....intet at glæde sig til eller over.....jeg har kæmpet og kæmpet.....og ligegyldig hvad jeg har stået med af bevismateriale.....lige gyldig om jeg og advokat har stået og spurgt til helt almindelig logik.....er der ingen af de mennesker der tror mig....jo det kan være de tror mig....men jeg er ligegyldig....de har udført deres plan....og at det er på løgn og fuldstændigt ødelægger en person, er for dem irrelevant.

Der er ingen lov her i landet der kan få disse mennesker til at indrømme at det de har gjort et fejltagtigt...ingen beviser der kan fælde dem....for ingen gider se på dem.....og de der kunne komme med beviserne...er så bange for at miste deres jobs....at de holder mund, og siger....tja vi kan intet gøre....du må lære at leve med det.

Men hvad hvis dette var det eneste jeg havde lyst til...at være mor....se min søn blive almindeligt træt og pinlig over mig med alderen...og se ham flytte fra reden og blive voksen....jeg for ikke en chance mere....jeg kan ikke få flere børn.....og dette barn er taget fra mig....og hjernevasket til at hade mig. Hvad skal han senere hen bruge en ødelagt, knust og fattig mor til.....det er tydeligt han ikke har brug for det eneste jeg kunne give ham....men kæmpe store kærlighed.

Den mand som har smadret alt omkring mig de sidste over ti år....den mand som har hevet mig igennem sølet.....har fåetgivet mig dødsstødet.....han har taget det eneste der betød noget...og han nyder det....og alle med magt omkring sagen, hjælper ham.

Jeg er træt...ulykkelig.....og kan ikke finde flere kræfter....der er ikke noget og kæmpe for mere....jeg for aldrig det kærlige forhold tilbage imellem mig og min eneste ene.....det min krop har lavet....det bedste jeg har lavet.....jeg for ikke årene tilbage.